

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΒ'.

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ 18 ΤΟΥ ΜΑΗ 1914

ΑΡΙΘΜΟΣ 526

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΎΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ. 'Ιδεοπλάστης (συνέχεια).
ΔΑΜΠΡΟΣ ΒΕΤΑΣΤΡΗΣ. Traduttori, Traditori !
ΘΕΟΒΡΑΣΤΟΣ. Χαρακτήρες.
Α. ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ. Laboremus.
ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ. 'Ανοιξιότικο.
Χ. Π. Ξανάστροφα.
Γ. ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ. Τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ 'Ονειροῦ (συνέχεια).
ΛΥΔΟΣ ΠΟΔΑΒΡΟΣ. Γιά τή Βουργάρικη γλώσσα (συνέχεια).
ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. 'Ιδεολόγοι καὶ ντερεσολόγοι.
TRILUSSA. Μῦθοι.
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ. — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ.
— ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ

Χαρισμένο τῆς Κυβέλης

Μὲ ἀρώματα καὶ χρώματα
καὶ στόματα σὰν τὰ κεράσια
καὶ μὲ τὰ πλαστικά τὰ σώματα
γοργοδιαβαίνουν τὰ κοράσια,

τὴν 'Ανοιξὶ γὰρ νάνταμώσουνε
καὶ στήνοντάς της πανηγύρια,
ὀλάκερη νὰν τὴν νιώσουνε
μέσα τους, μὲ τὰ λούλουδα τὰ μύρια.

Καὶ μεῖς, οἱ κουρασμένες, οἱ γυρτές,
κι ἀπὸ τὸν πόνο φιλημένες,
στέκουμε καὶ κοιτάζουμε βουβῆς
ἐσῆς ποὺ ἀνθοστεφανωμένες

περνάτε, καὶ ξυπνάτε μιὰν ὁρμή,
πολὺ βαθειὰ κι ἀπὸ καιρὸ σβυσμένη
μέσα μας, τὴν ἀγάπη στὴ ζωὴ,
στὴ μάγισσα ζωὴ, τὴ λατρεμένη.

Καὶ μιὰ κρυφὴ λαχτάρα μᾶς τραβᾷ
νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὰ σπῖτια τὰ κλεισμένα,
καὶ μὲς στὰ πανηγύρια τὰ λαμπρὰ
καὶ στοὺς χοροὺς ποὺ ἔχετε στημένα,

γιομάτες πίστη, ἀνάλαφρες, γοργές,
καρδιοχτυπώντας, μὲ μαλλιά ἀπλωμένα,
νὰ σμιξοῦμε, χαρούμενες, τρελλές,
τὰ χέρια μας μὲ σᾶς ἀδερφωμένα.

Καὶ νὰ γευτοῦμε, ὡς πρώτη μας τροφὴ
τὸν 'Ερωτα, μὲ μᾶτια διαχρυσισμένα,
σὰν τοὺς ἀνθοὺς ποὺ ἀνοίγονται δειλὰ
στοῦ ἡλίου τὰ φίλιὰ τὰ φλογισμένα...

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ

ΧΑΡΑΧΤΗΡΕΣ

Ο ΤΙΜΙΟΣ

Λογουχάρη. Τὸ ζερβὶ τοῦ χέρι τῷχει χωμένο στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του, σφιχτοκρατώντας στὴ γούφα του τὰ λεφτὰ ποὺ κλείψε, καὶ τὸ δεξὶ τοῦ χέρι τὰ πλάνει θεατρικά, γουρλώνοντας τὰ μᾶτια του καὶ λέγοντας ἐπίσημα :
— Σοῦδωσα τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου καὶ ὀφείλεις νὰ μὲ πιστέψεις !...

Ο ΗΘΙΚΟΣ

Λογουχάρη. Ζεῖ παράνομα μὲ μιὰ κ' ἔχει κι ἄλλη μιὰ ποὺ πάει συχνὰ καὶ τὴν κρυφοβλέπει, κι ὅμως στὸ δρόμο σὰ δει καμιὰ μὲ ἀνοιχτὴ κάτω λίγο τὴ φούστα της ἢ μὲ κάπως ξετραχηλισμένη τὴ σεμιζέτα της, θὰ σιρῖξει πάντα στερεότυπα :

— Μὰ δὲν τὰ περιορίζει αὐτὰ ἡ 'Αστυνομία ! Πορνεῖο πάει νὰ καταντήσῃ ἡ πρωτεύουσα !...

Ο ΦΙΛΑΘΡΩΠΟΣ

Λογουχάρη. Πρὶ βγεῖ ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ πέταξε στοῖς δρόμους μὲ δικαστικὴ ἀπόφαση μιὰ φτωχὴ χήρα ποὺ δὲν εἶχε νὰν τοῦ πληρώσει τὸ νοίκι μιᾶς παλιοκάμαρας στὸ ὑπόγειο, κι ἅμα βγήκε ἔδωσε ἐπιδειχτικά μιὰ πεντάρα σὲ μιὰ ζητιάνη ποὺ τὴν ἀντάμωσε ὅξω ἀπὸ τὴν πόρτα του, μουρμουρίζοντας :

— 'Όσο μπορεῖ κανεὶς πρέπει νὰ συντρέχει τοὺς φτωχοὺς. 'Ό ἔχων δύο χιτῶνας κτλ.

Ο ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Λοδουχάρη. Παίρνει τὸ βιβλίο σου στὰ χέρια του, διαβάσει δυὸ ἀράδες, τὸ πετάει μ' ἀηδὶς στὸ καλάθι καὶ κάθεται καὶ σοῦ γράφει :

«Τὸ ρούφηξα τὸ βιβλίο σου. 'Υφος, γλώσσα, τέχνη στὴν ἐντέλεια. 'Αγγίζεις, ἀδερφέ, τὰ σύνορα τῆς μεγάλης Τέχνης.....»

Ο ΕΣΤΕΤ

Λογουχάρη. Κάνει ἓνα σολοικισμό, λέει μὲ 'ἀνοησία, βροντοφωνάζει ἓναν ἐξωφρενισμό. Τοῦ κάνεις παρατήρηση. 'Η ἀπάντησις πρόχειρη καὶ στερεότυπη :

— 'Η αἰσθητικὴ μου τέτια εἶναι ... Μοῦ τὸ ἐπιβάλλει ἔτσι ἡ αἰσθητικὴ μου. Τὸ δέχεται ἡ αἰσθητικὴ μου αὐτό...
Καὶ ἡ ἀναισθητικὴ του ποτέ.

ΘΕΟΒΡΑΣΤΟΣ